

Françoise Bourdin

Water en vuur

VAN HOLKEMA & WARENDORF

ISBN 978-90-225-7148-4
ISBN 978-94-023-0211-0 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *D'eau et de feu*
Vertaling: Jaap Sietse Zuierveld
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punch Design
Omslagfoto: Shutterstock.com
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© Belfond, un département de Place des Editeurs, 2013
© 2014 Nederlandstalige uitgave: Van Holkema & Warendorf, onderdeel
van samenwerkende uitgeverijen Meulenhoff Boekerij
Oorspronkelijke uitgave: Belfond

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaan-
de schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Jean Arcache, met wie ik liefde voor de familie,
een plekje in Normandië, een mooi literair avontuur,
en vooral een hechte vriendschap deel.*

*S*ate was meteen verkocht. Hij was zo charmant, zo anders dan haar eigen broers, wier ruwe spelletjes en weinig vleierende woorden ze aan de lopende band moest verduren. Geboeid had ze Scott plechtig haar meisjeshandje gereikt, met het voor gevoel dat hij in de toekomst haar enige vriend zou zijn.

Op haar dertiende had ze al het verdriet gehad om van haar vader gescheiden te worden en alles wat ze kende te verliezen; toen was ze op het landgoed van Gillespie aangekomen met een vreselijke behoefte om weer te gaan huilen, zoals ze maandenlang had gedaan. Haar stiefvader, Angus, had haar afgeschrikt door haar een vorsende blik toe te werpen in plaats van haar welkom te heten. De woning, een groot victoriaans landhuis, maakte zo'n indruk op haar dat ze zich niet kon voorstellen dat ze er ook maar één nacht zou doorbrengen. Zelfs het landschap kwam, hoe indrukwekkend het ook was, angstaanjagend op haar over. Toch had haar moeder niet de moeite genomen om haar te troosten of gerust te stellen: ze had haar tranen weggewuifd als een kleinemeisjesgril en had voor de zoveelste keer de talloze voordelen van dit nieuwe leven opgenoemd.

Alles zou inderdaad veranderen. Het feit dat hun moeder met Angus Gillespie was hertrouwd betekende een complete omslag, en niet per se in positieve zin. Kate en de jongens hadden hun school, hun vrienden, hun hobby's en het appartement in Parijs opgegeven. De container die naar Schotland was verscheept zat vol met hun kleren, maar ze hadden een groot deel van hun boeken en spelletjes moeten achterlaten, omdat die te veel ruimte in beslag namen. En vanachter de raampjes van het vliegtuig dat hen naar Glasgow bracht hadden ze met een beklemd gevoel de Franse bodem zien wegglijden.

Op Gillespie had je alleen maar het schuim van de oceaan, de mist op de heuvels, de kuddes schapen in de verte. Waarom had hun moeder ervoor gekozen om zich hier te begraven, en waarom met hen? Dat ze van Angus kon houden was onbegrijpelijk in Kates ogen. Hij was groot en zwaar, had een streng gezicht en rossig krulhaar met zilverkleurige draden erdoorheen. Zijn gelaatstrekken leken met een beitel uit steen te zijn gehouwen, en zijn fletse blik leek tot in het diepst van je ziel door te dringen. Ze moest hem 'vader' noemen, iets wat haar tegenstond. Toch legde ze zich erbij neer toen ze besepte dat ze Scott zo als een nieuwe broer kon beschouwen.

Gillespie was een immens landgoed waar niet alleen de weiden voor de schapen maar ook de akkers zich eindeloos ver uitstrekten. Ze stonden vol met gerst, die bestemd was voor de twee distilleerderijen waar de whisky werd gemaakt, sinds enkele generaties het kapitaal van de familie. En jarenlang zou Kate verhalen over mouten en malen, mengen en gisting moeten aanhoren. Tijdens de maaltijden werd het onderwerp continu aangesneden door Angus, die Scott dan met gedetailleerde vragen bestookte. De overdracht van zijn bedrijven aan zijn enige zoon beangstigde hem, ook al wilde hij ervan profiteren door vaker te gaan jagen en golfen.

Sinds een voorvader naar Schots gebruik de titel van baron had

verworven door de landerijen te kopen floreerde de familie Gillespie, en het was de bedoeling dat Scott het geslacht zou voortzetten. Teleurgesteld en ongerust omdat hij maar één nakomeling had, had Angus zijn zoon streng opgevoed. Het had jaren geduurd voordat zijn eerste vrouw Mary eindelijk zwanger raakte en de bevalling, die op Gillespie had plaatsgevonden en niet in het ziekenhuis, was een nachtmerrie geweest. Ondanks de herhaalde smeekbeden van haar echtgenoot, had Mary resoluut geweigerd om een tweede zwangerschap te overwegen. Erger nog, ze had bepaald geen overweldigende moederliefde getoond, maar was Scott zijn moeizame komst op de wereld kwalijk blijven nemen. Ze leek Angus en het huis te willen ontvluchten en had een passie voor de schapenteelt opgevat. Ze had de veestapel uitgebreid en Angus zover gekregen dat hij een kleine aftakelende spinnerij voor haar kocht, zodat ze zelf de wol van hun kuddes kon exploiteren. Ze ontwierp de motieven van de vesten, sjaals of mutsen, waar ze veel plezier aan beleefde. Ze vertrok elke ochtend vroeg en kwam pas 's nachts weer thuis. Maar op een avond kwam ze niet terug. Haar auto was in een ravijn gevallen en het kostte dagen om het wrak te vinden. Mary moest op slag dood zijn geweest; dat hoopten ze tenminste, want ze had gevangengezeten in het verpletterde blik en haar veiligheidsgordel.

Het was een klap voor Angus geweest. In zijn ellende had hij het geluk dat hij zijn zus, Moira, al een tijd onderdak bood en zij het huishouden weer oppakte, een taak die ze vóór het huwelijk van Angus al had vervuld en graag weer op zich nam. Een tijd sukkelde de kleine familie door. Scott was dol op zijn tante Moira en Angus wijdde zich aan zijn bedrijven. De distilleerderijen maakten winst en ter nagedachtenis aan Mary behield hij de spinnerij. Vervolgens begon hij zijn karige clan een beetje te vergroten. Hij nam een be-rooide neef, David, als beheerder in dienst en ging daarna op zoek naar een nieuwe vrouw. Maar hij was wantrouwig geworden en

geen enkele vrouw was goed genoeg. De enige die hem geschikt leek was een vrouw uit de stad geweest, maar het idee om op Gillespie te wonen had haar afgeschrikt.

In die tijd groeide Scott op. Onder het allesbehalve strenge toezicht van zijn tante Moira werd hij een druk, koppig en opstandig kind, en Angus stuurde hem uiteindelijk naar een kostschool. Hij koos een instituut van topkwaliteit, dat evenzeer bekendstond om zijn strenge discipline als om zijn goede resultaten. Scott kreeg er een uitmuntende opleiding, waarbij hij niet alleen een brede algemene ontwikkeling opdeed, maar ook een voortreffelijke atleet werd. Hij speelde rugby, reed paard, deed aan boksen, schermen en klimmen. Elke keer als hij thuiskwam voor de vakantie, legde Angus hem inwijdende taken op, zoals het scheren van de schapen of het oogsten van de gerst. Aan die ogenschijnlijk zware internaatjaren had Scott uiteindelijk alleen maar goede herinneringen – de slechte was hij vergeten – en hechte vriendschappen overgehouden.

Nadat hij zijn studie had voltooid, had hij recht op een tussenjaar. Angus bood hem een reis van enkele maanden door Europa aan, met als opdracht de werkwijzen van de grote landbouwdomeinen buiten het Verenigd Koninkrijk te observeren. Deze vlaag van vrijheid was goed voor Scott, die inmiddels een jongeman was geworden, maar toch keerde hij met plezier naar Gillespie terug, wetend dat zijn vader op hem wachtte om het stokje aan hem over te dragen.

Scott had geen idee dat hij thuis een stiefmoeder zou aantreffen. Angus had het beter gevonden om voor zich te houden dat hij was hertrouwd; hij vond het nieuws te groot en te persoonlijk om telefonisch te vertellen. Zonder enige schaamte had hij verklaard dat hij een 'leuke' verrassing voor hem in petto had bij zijn thuiskomst. Het voelde voor Scott als een ijskoude douche toen hij ineens voor

een voldongen feit werd gesteld. De voornaam van zijn stiefmoeder was Amélie, ze was Française, gescheiden, en had vier kinderen meegebracht.

De drie jongens, John, George en Philip, waren pubers, en het dertienjarige meisje was nog een kind. Zij was de enige die Scott wel mocht omdat hij zag hoe verloren, bijna wanhopig ze zich voelde. De jongens waren daarentegen volkomen op hun gemak in het huis waar ze nog maar enkele weken eerder waren ingetrokken, maar waar ze zich gedroegen alsof ze het voor het zeggen hadden. Hoewel hun opvoeding kennelijk te wensen overliet, leek Angus zich er niet mee te willen bemoeien. Dolblij dat hij weer een vrouw had gevonden, duldde hij het kroost zonder zich er echt voor te interesseren. Die kinderen waren van een andere man, een Engelsman nog wel, en verdienden best wat welwillendheid, uit respect voor Amélie, maar hij zag geen reden om moeite te doen ze weer in het gareel te brengen.

Moira leek verdeeld tussen vreugde om het huwelijk van haar broer en wantrouwen jegens de onbekende vrouw die met haar gezin was komen aanzetten. Zodra Scott terug was, stortte ze haar hart bij hem uit en vertelde ze dat ze de kleine Kate ‘schattig’ vond, maar de drie jongens ‘afschuwelijk’. Uit de kamers die aan hen waren toegewezen kwamen voortdurend geluiden van vechtpartijen, gevolgd door luide muziek. Kate sloop stilletjes door de gangen en vaak bleef ze stilstaan voor een van de ramen, waar ze geheel leek op te gaan in het uitzicht op het park.

Eigenlijk was ‘park’ een te groot woord. Angus gaf niets om fraaie tuinen en hechte geen enkele waarde aan de bloemen die Moira af en toe plukte. Hij wilde alleen dat de gazons werden gemaaid, een taak die zijn neef David, op een luidruchtige machine gezeten, matig uitvoerde. Aangezien de grote bomen nooit waren gesnoeid, vielen er bij elke hevige windvlaag dode takken dwars

over de lanen. Toch was het een romantische plek, dankzij de twee stenen fonteinen en de smeedijzeren bankjes. Kate ontdekte er allerlei schuilplaatsen waar ze kon ontsnappen aan de tirannie van haar broers en de onverschilligheid van haar moeder. Die eerste zomer op Gillespie bracht ze er het grootste deel van haar tijd door, bang voor de start van het nieuwe schooljaar, wanneer ze zich opnieuw in het onbekende moest storten. In het geheim schreef ze brieven aan haar vader, die ze niet kon posten omdat ze zijn adres niet wist. Sinds de scheiding liet hij niets van zich horen en ze durfde haar moeder niet naar hem te vragen. Natuurlijk was dit stilzwijgen beter dan de vreselijke ruzies waarmee de scheiding van haar ouders gepaard was gegaan, maar elke keer als Kate aan hem dacht kromp haar hart ineen. Zou ze hem ooit weer zien? Was hij zijn drie zonen en zijn kleine meid, die hij zo vaak 'mijn prinsesje' had genoemd, soms vergeten? Was hij hertrouwd, net als hun moeder? Ze wist niets en dat vond ze vreselijk, maar er was niemand bij wie ze haar hart kon uitstorten. In de beschutting van een bosje of met haar rug tegen een van de fonteinen gezeten met een opengeslagen boek op haar knieën, bleef ze nutteloze brieven schrijven waarin ze vertelde hoe verloren ze zich voelde.

Op een van die grijze en koude dagen die de komst van de herfst aankondigden ontdekte Scott haar toevallig. Hij had een trui over zijn schouders geslagen, hield een bijl vast, en zijn haren plakten aan elkaar van het zweet.

'Lees je iets interessants?' vroeg hij toen hij voor haar opdook.

Ze voelde zich smelten van dankbaarheid omdat hij was blijven staan om haar aan te spreken en naar haar glimlachte.

'*Les Misérables*, een Franse roman.'

'O! Victor Hugo? Wat een serieus type ben jij...'

'Ik weet niet wat we op school gaan behandelen, dus ik kan niet vooruitwerken. Maar ik neem aan dat ik me zodra de school weer

begint met Engelse schrijvers zal moeten bezighouden. Of Schotse!

‘Je bent in elk geval tweetalig, dat is handig.’

‘Mijn vader is Engels,’ hielp ze hem herinneren.

Terwijl ze dit zei, begon ze te blozen. Had ze het recht om over haar vader te praten? Ze veranderde gauw van onderwerp en wilde weten of Scott haar school kende.

‘Nee, het is een instituut voor meisjes.’

‘Ah, des te beter, lekker rustig! Jongens zijn soms... vreselijk.’ Opnieuw vreesde ze dat ze onhandig was overgekomen. ‘Mijn broers tenminste wel,’ verduidelijkte ze met een grimas. ‘Dat heb je vast wel gemerkt?’

Ze zag een schaduw over Scotts gezicht trekken terwijl hij op afgemeten toon antwoordde: ‘Ik ben nog niet lang genoeg weer thuis om daar iets over te kunnen zeggen.’

‘Was jij ook zo druk op die leeftijd?’

‘Ja,’ gaf hij toe. ‘Heel druk! Maar ik had dan ook geen zus.’

‘Nou, nu heb je mij,’ zei ze onbezonnen.

Hij wierp haar een vreemde blik toe, knikte en pakte de bijl op, die hij bij zijn voeten had neergezet. Ontstemd bij het idee om hem al te zien weggaan, stond ze op om met hem mee te gaan.

‘Heb je bomen omgehakt?’ wilde ze weten.

‘Ik heb alleen hout gehakt. De haarden vreten hout en het wordt binnenkort koud. Het klimaat van Schotland is vast niet zo zacht als dat van Parijs.’

Hij gaf niet de indruk dat hij van haar af wilde toen ze met hem mee liep.

‘Ben je daar wel eens geweest?’

‘Nee. Ik heb dit jaar een paar weken in Frankrijk doorgebracht, maar ik ben alleen in Parijs geland.’

‘O, je zou het er geweldig vinden! Het is een fantastische stad, er

zijn overal mensen en altijd een heleboel dingen te doen en te zien. Ik vond mijn school heel fijn, vlak bij de Jardin du Luxembourg, een tuin waar we gingen wandelen met mijn vriendinnen. Er zijn bloemen, beeldhouwwerken, en een grote vijver, en...'

Ze liet een hikje ontsnappen en barstte in tranen uit, terwijl ze haar gezicht met haar handen bedekte.

'Kate?'

Ze voelde dat hij met een heel zacht gebaar over haar haren streek.

'Niet huilen,' mompelde hij. 'Ik begrijp het.'

Ze had gewoon wat willen kletsen, maar de herinnering aan Parijs had haar met verdriet vervuld. Wat deed ze hier in dit onbekende land, met alleen maar wildvreemden? Ze verborg haar tranen altijd omdat haar broers haar pestten en haar moeder haar de les las, maar Scott kwam niet cynisch of geërgerd over.

'Het spijt me, het spijt me,' herhaalde ze terwijl ze haar gezicht met haar mouw afveegde. 'Ik voel me zo...'

'Verloren? Dat is logisch, je bent niet thuis.'

'Mama zegt dat dit nu ons thuis is.'

'Natuurlijk,' zei hij zonder overtuiging.

Toen ze zijn aarzeling opmerkte, besepte ze dat ze er alweer een stommitieit uit had geflapt. De situatie ging haar boven de pet, maar ze vermoedde dat Scott wel eens een hekel aan hen zou kunnen hebben, aan haar, aan haar broers en ook aan haar moeder. Hoe was het voor hem geweest om te ontdekken dat zij allemaal bij hem thuis waren ingetrokken? Die laffe Angus had het hem zelf laten ontdekken, wat een schok moest dat zijn geweest! Wat als hij besloot te maken dat hij wegkwam? Tenslotte behoorde hij tot de wereld van de volwassenen; hij kon doen wat hij wilde en er dus ook vandoor gaan.

'Je zult wel niet zo blij zijn met ons,' zei ze triest.

Toen ze hem hoorde lachen, hief ze haar hoofd om hem te observeren. Hij leek niet vijandig, alleen geamuseerd.

‘Je bent een vreemd meisje, Kate. Wat ik vind doet er niet zoveel toe.’

Ze hadden zojuist de hoofdlaan bereikt en plotseling verhief het landhuis zich voor hen. Het tienermeisje rilde.

‘Ik ga een vuurtje maken. Als je in de salon verder wilt lezen, zul je het daar lekker warm hebben.’

Hij legde een hand op haar schouder, alsof hij haar wilde aanmoedigen om door te lopen.

‘Het komt allemaal wel goed,’ voegde hij er heel zacht aan toe.

Voor het eerst voelde ze een beetje troost. Ze had er wanhopig veel behoefte aan om hem te geloven en in zijn gezelschap voelde ze zich minder verloren. Met haar ogen naar de hoge witte voorgevel opgeslagen probeerde ze het raam van haar kamer te vinden, maar ze raakte de tel kwijt. Toen ze zich omdraaide zag ze Scott, met de bijl aan het uiteinde van zijn arm heen en weer zwaaiend, een andere kant uit lopen.

Zodra haar dochter omhoogkeek, wendde Amélie zich haastig van het raam af. Ze had een onwillekeurige blik naar buiten geworpen, ervan overtuigd dat het park op dit tijdstip verlaten zou zijn en tot haar ergernis had ze gezien dat Kate in gezelschap van Scott was. Die jongen mocht hen duidelijk niet en wat kon hij een tienermeisje te vertellen hebben? Was ze verdwaald in het kleine bos dat zich achter de gazons uitstreckte? Ze bracht haar dagen buiten door, met een boek onder de arm, een begrafenisgezicht en gezwollen ogen. God, ze moest eens weten hoeveel geluk ze had! In zo’n mooi landhuis wonen, vlak bij de zee, omringd door luxe en ingeschreven op een privéschool; het was een leven waar de meeste meisjes alleen maar van konden dromen. Als Amélie niet op het juiste moment

Angus had ontmoet, als ze niet op een snel huwelijk had aangedrongen, wat was er dan van Kate en haar broers terechtgekomen? Dit huwelijk bracht alles in orde, ze waren gered. En Amélie hoefde zichzelf geen geweld aan te doen want Angus stond haar niet tegen. Ze was niet verliefd op hem – maar de leeftijd van romantisch geneuzel was ze inmiddels ook wel gepasseerd. Dat had haar met Michael tenslotte ook niet veel opgeleverd!

Een droomhuwelijk, een krans van maagdelijke bloemen op haar hoofd en een mond vol van beloftes van eeuwige trouw. Haar ‘mooie Engelsman’, zoals ze hem toen noemde, die haar hart sneller deed kloppen en haar vier kinderen had gegeven – en vervolgens had besloten dat ze hem niet meer interesseerde en haar aan haar lot overliet. In de eerste drie jaren waren hun drie jongens geboren, vlak na elkaar. Amélie had het daar wel bij willen laten, maar Michael wilde dolgraag een meisje, dat ook niet lang op zich liet wachten. Een tijdlang hadden ze een echt gezin gevormd. Ze woonden in een mooi appartement, beschikbaar gesteld door het bedrijf waar Michael in dienst was, midden in de wijk Saint-Germain-des-Prés. Overdag zorgde Amélie voor de kinderen, en bijna elke avond ging ze met Michael uit. Als trotse Parisienne had ze hem in het begin de stad laten zien, maar al heel gauw had hij zelf de populairste plekken gevonden. Hij hield van feesten, omringde zich met vrienden en was onvermoeibaar, maar hij hoefde niet op te staan om de fles te geven. Hij beweerde dol op zijn kinderen te zijn maar hield zich nooit met ze bezig.

De jaren waren verstreken en Amélie had niets zien aankomen. De alledaagse sleur niet en de al te mooie medewerksters van Michael ook niet. Hij was steeds vaker weg, zogenaamd naar congressen, vergaderingen en symposia. En zij, idioot die ze was, had alles geslikt met de verbluffende naïviteit van een vrouw... Michael was er in het weekend bijna nooit, maar wanneer hij eindelijk een zon-

dag met het gezin doorbracht leek hij niet tegen de herrie en de onrust te kunnen die er thuis heersten. Amélie kon in haar eentje niet op tegen drie drukke jongens die een vaderfiguur misten. Het appartement was een slagveld en Amélie had geen tijd meer voor zichzelf. Op een ochtend had ze in de badkamer een brief gevonden die Michael had achtergelaten, te laf om zijn besluit mondeling mee te delen. Hij had ‘iemand ontmoet’, schreef hij.

Na een aantal homerische ruzies was de scheiding voortvarend afgehandeld. Met dank aan een geslepen en goedbetaalde advocaat hoefde Michael maar een belachelijk lage toelage over te maken. Hij had aangevoerd dat het bedrijf waarvoor hij werkte Amélie een half jaar de tijd zou geven om een nieuwe woonruimte te vinden en in de ogen van de rechter had die fooi de waarde van een compenserende uitkering gehad. Met dikke tranen had Amélie een paar extra maanden gewonnen, waardoor de kinderen normaal verder konden leven terwijl zij een noodoplossing zocht. Weer aan het werk gaan? Het zou krankzinnig veel tijd kosten om een baan te vinden en dat zou vast op een hongerloontje uitlopen. Nee, ze had een beter plan, namelijk goed voor zichzelf zorgen. Ze was nog geen veertig en zag er goed uit. Ze ging uit, liet de kinderen voor zichzelf zorgen en had de ongelofelijke mazzel gehad Angus te ontmoeten.

Hij was op doorreis in Parijs, dus ze had snel moeten handelen. Terwijl hij over Gillespie, zijn distilleerderijen en zijn spinnerij vertelde, realiseerde ze zich alle voordelen van deze wonderbaarlijke kans. Schotland? Nou, goed dan, op naar Schotland. Het maakte haar niet uit waar dat mooie landhuis op de foto stond, ze was bereid om daar te komen wonen op voorwaarde dat ze officieel mevrouw Gillespie werd. Angus had vaag over Scott verteld, zijn enige zoon van tweeëntwintig, maar ze had niet echt geluisterd, te druk met hem veroveren met haar vrouwelijke listen. Zich ervan bewust dat ze de bruidskist met vier kinderen zou verzwaren, had ze alle

mogelijke sensuele trucjes uit de kast getrokken om Angus naar de zevende hemel te voeren.

Nu ze eraan teruggacht glimlachte ze weer. Ze had haar echtgenoot moeiteloos om haar vinger gewonden en ze zou zorgen dat dat zo bleef. De prijs die ze voor deze keus moest betalen was dat Angus, ondanks zijn zestig jaar, even vurig als een tiener bleek te zijn en vrijwel elke avond opeiste wat hem toekwam. Eigenlijk was het zo slecht nog niet. Hij had een ruw soort charme, totaal anders dan Michael met zijn innemende persoonlijkheid en Amélie wilde tenslotte niets wat haar aan haar eerste huwelijk herinnerde. Die bladzij had ze omgeslagen, zij het een beetje snel, en het was normaal dat de kinderen moeite hadden met hun stiefvader. Uiteindelijk zouden ze wennen aan hem en aan dit prachtige landhuis dat hun nieuwe thuis was. Ze had besloten de teugels een beetje te laten vieren wat betreft de jongens, in de hoop dat ze minder druk zouden worden door de fysieke activiteiten van het platteland. Misschien zou Angus haar dan helpen hun opvoeding te voltooien? Als hij aan hen gehecht raakte, of wie weet zelfs aan Kate, zou hun toekomst verzekerd zijn. Angus geloofde nu nog dat hij maar één zoon had, maar later zou hij zijn stiefkinderen ongetwijfeld bij zijn zaken, bij zijn opvolging kunnen betrekken. Als rechtgeaarde Schot had hij dan wel huwelijkse voorwaarden geëist, maar zoals elk contract konden die altijd nog gewijzigd worden. Amélie wist wat ze wilde – en ook hoe ze dat kon bereiken.

Opnieuw liep ze naar het raam toe. Nu was het park verlaten; Scott en Kate waren verdwenen. Die twee hadden niets bij elkaar te zoeken. Dat Scott duidelijk niet op hen zat te wachten stoorde Amélie niet; integendeel, ze was zelfs van plan er gebruik van te maken. Ze zou tegen Angus zeggen dat ze zich afgewezen voelde door zijn zoon en – zolang ze hier nog rondliep – door zijn zus. Moïra had haar onthaald met een reserve die aan kilheid grensde, maar ie-

dereen zou er maar aan moeten wennen dat zij nu de vrouw des huizes was.

Ze draaide haar rug naar het raam toe en bestudeerde de kamer. Met donker hout gelambriseerde muren, een plafond beschilderd met een fresco met motieven van arabesken, zware stoffige gordijnen. Dit vertrek moest absoluut worden opgefrist en opgevrolijkt met wat goede Franse smaak, dat zou Angus ook wel inzien. Amélie zou hier beginnen en dan langzaam haar stempel op de rest van het landhuis drukken. De jongens waren op dezelfde verdieping ondergebracht, maar dan in de westvleugel, en voorlopig waren ze dolblij met hun kleine beetje onafhankelijkheid. Ze interesseerden zich niet voor de meubels en ook niet voor de verfkleuren en beperkten zich tot chaos zaaien door hun muziek keihard te zetten. Kate, daarentegen, leek geïntimideerd te zijn door haar te grote kamer, behangen met een grijs velours dat door de tijd was vergeeld. Zelfs Angus had een moeilijk gezicht getrokken toen hij de deur opendeed en Moïra, die het erg spijtig vond, had uitgelegd dat de kleine meid zo tenminste niet al te ver bij haar moeder vandaan zou slapen. Het huis had een groot aantal kamers, maar er waren overal gangen, trappen en verborgen hoekjes en voor de nieuwkomers was het lastig om zich te oriënteren. De tweede dag na haar aankomst had Amélie, na een paar keer door het huis te hebben rondgelopen, de indeling in haar hoofd geprent. Moïra, neef David en Scott woonden op de tweede verdieping, wat betekende dat Angus enkele jaren in zijn eentje op de eerste verdieping had moeten doorbrengen. Nou, hij was in elk geval niet bang aangelegd!

Nog steeds in gedachten ging Amélie op het voeteneinde van het bed zitten. Zouden haar kinderen het hier fijn vinden als ze eenmaal geacclimatiseerd waren? Het was echt een prachtige plek, en ze konden zich hier thuis gaan voelen. Over een tijdje zouden ze eraan gewend zijn om Angus 'vader' te noemen, wat absoluut goed

zou zijn voor het familiegevoel. Ze wilde ze niet opjagen, maar ze liever zelf laten ontdekken hoe leuk het was om op zo'n landgoed te wonen, om te struinen over de immense landerijen die eromheen lagen, om alle sporten te beoefenen die ze maar wilden en om helemaal geen geldzorgen te hebben. Wat haarzelf betrof: ze was gelukkig met haar keus en was ten volle bereid om van Gillespie te houden en er een nieuw leven op te bouwen. Ze miste Parijs niet; daar was ze te bezorgd geweest om haar eigen toekomst en die van haar kinderen. Hier werd ze weer een beminde echtgenote, een goede moeder, iemand die ertoe deed.

Er klonk een hels kabaal voor haar deur en meteen vielen haar zonen binnen, die zich schreeuwend in een nieuwe ruzie hadden gestort.

Angus had van de rookkamer zijn honk gemaakt. Mary had de geur van zijn sigaren afschuwelijk gevonden; hij had daarom de gewoonte aangenomen om zich daar af te zonderen en was het papierwerk van de talrijke zaken van het landgoed er stukje bij beetje naartoe gaan verhuizen. Na verloop van tijd was die plek de zijne geworden; de anderen kwamen pas binnen nadat ze hadden geklopt.

‘Binnen!’ riep hij met zijn zware stem.

Hij zag dat Scott zich had gedoucht en omgekleed. Even eerder had hij hem buiten met zijn bijl gezien, vermoeid maar gekalmeerd. Hun eerste woordenwisseling over Amélie was zoals verwacht hoog opgelopen en Angus hoopte dat een nieuw gesprek wat rust zou brengen.

‘Heb je je afgereageerd op een boom?’ vroeg hij spottend.

‘Op stronken die gespleten moesten worden.’

‘In principe is dat Davids taak. Hij betaalt iemand om ons hout te hakken.’